

Proposta d'activitat de

“TxTu Companya de Teatre de l'Ateneu Igualadí”

pel curs 2018-2019

Obra proposta: Truca un Inspector

Autor: John Boynton Priestley

Personatges;

- Set personatges
- Tres dones i quatre homes.

Actors:

- Narcis Selva
- Martí Salanova
- Julia
- Nuria
- Mireia Morea
- Marc Riba
- Xavier Lladó

Sobre l'autor de “Truca un Inspector”

John Boynton Priestley més conegut com a J.B. Priestley, va néixer a Bradford Anglaterra el 13 de setembre de 1894; era fill d'un mestre d'escola quedant orfe de mare poc després de néixer. Quant tenia 16 anys va deixar els seus estudis en l'Institut Belle Vue per treballar en una empresa de comerç de llanai, aprofitant el temps fora d'hores de treball, va escriure els seus primers articles literaris.

Companyia de Teatre de l'Ateneu Igualadí.
C/ Sant Pau n° 9
08700 Igualada
Tel 630 82 63 53

Va participar en la Primera Guerra Mundial on va ser greument ferit per un tret de morter i, quan es va haver recuperat, va ser gasejat en un atac alemany el 1916, la qual cosa va representar el final de la seva activitat en el front, si bé es va quedar a l'exercito fins a 1919.

El 1919 va deixar l'exèrcit i va obtenir una beca per poder estudiar història moderna i ciències polítiques complementant els seus ingressos donant classes i escrivint.

va ser portada al cinema el 1954.

A l'edat de 30 anys ja era un escriptor prestigiós, obtenint el seu primer gran èxit amb la novel·la *The Good Companions*. Posteriorment va passar a escriure teatre tenint grans èxits, sent la seva obra més coneguda "Truca un inspector" que es va estrenar 1946 i

La seva obra i ell mateix, estan influenciats per les teories de John William Dunne sobre la percepció no lineal del temps i els somnis premonitors, la qual cosa es veu reflectida en moltes de les seves obres, fins i tot en "Truca un Inspector" en la que el temps no segueix una línia temporal cronològica.

Políticament, a partir dels anys 30, es va interessar per les idees socialistes, el que es veu clarament reflectit en les seves obres, sent la més destacable en aquest aspecte precisament “Truca un Inspector”.

Durant la Segona Guerra Mundial va ser locutor de la BBC rebent queixes del partit conservador per expressar opinions esquerranes, pel que el programa va ser censurat i emès per darrera vegada el 20/10/40. Durant els anys 50 Presley es va sentir desencantat políticament degut al rumb pres pel partit laborista després de la postguerra.

Va morir el 1984 als 89 anys d'edat.

L'obra “Truca un Inspector”.

L'acció es situa el 1912, una època significativa per Priestley, ja que l'autor considerava que la Primera Guerra Mundial que va esclatar en 1914 va marcar el principi de la decadència de la civilització europea. El marc històric sembla, doncs, l'adequat per enquadrar el conflicte d'una obra que planteja la responsabilitat de l'ésser humà amb la societat.

Tècnicament resulta difícil trobar algun defecte en l'obra. Es tracta d'una peça en la que apareixen una cadena de revelacions; la veritat va sorgint de manera lenta i implacable a mesura que van caient els vel·ls que l'amagaven.

A les acusacions continuades li segueixen les corresponents confessions. El resultat és una sensació de suspens constantment renovada i un exemple excel·lent d'això que es va

donar a anomenar “una obra ben feta” que havia atret a tants dramaturgs del segle XIX, sobretot a França. Els autors teatrals del segle XX, especialment els de la segona meitat del segle, es van rebel·lar contra aquesta convenció. Es tracta d'autors que es van interessar menys per la tècnica que pel contingut i de vegades fins i tot trencaven deliberadament les convencions teatrals que abans s'acceptaven sense discussió. El més impressionant de “La visita d'un inspector” és, probablement, que conté un missatge social plenament vigent. Tots formem part de la mateixa estructura social i hem de ser plenament responsables dels nostres actes. I això no és només una qüestió tècnica. El missatge és un crit desesperat carregat d'indignació social. L'inspector és implacable: no accepta cap excusa. Priestley afirmava que va escriure el llibre en una setmana i no és estrany, perquè presenta els signes inequívocs d'una obra intensament sentida per l'autor. La conducta privada té, doncs, conseqüències públiques. I Ibsen havia denunciat que molts valors de la classe burgesa eren falsos, i Priestley fa el mateix a través de la família Birling. El senyor Birling està convençut que la seva vida privada és responsabilitat seva i de ningú més. Les persones que ho veuen d'una

altra manera són ximplés que creuen que viuen en una espècie de comunitat eixam. L'inspector exposa enèrgicament el punt de vista contrari.

Però recordin això. S'ha mort una Eva Smith... però encara en queden milions i milions, d'Eves Smith i de Johns Smith, amb les seves vides, les se-ves esperances i les seves pors, els seus patiments i les seves expectatives de felicitat, i es barregen amb les nostres vides, amb tot el que pensem, el que diem i fem. Som responsables els uns dels altres. I aviat arribarà el dia en què, si els homes no aprenen aquesta lliçó, els l'ensenyaran amb foc, amb sang i amb angoixa. Bona ni

Aquestes són les paraules finals de l'inspector i inclouen un punt de malas-

trugança. Es tracta d'un missatge que en aquella època preocupava profundament Priestley. Un personatge d'una obra, "Música en la nit", representada el mateix any que la visita de l'inspector diu:

"no pot existir un tu i un no jo, cap persona aïllada i ja no ens envolta cap paret, sinó que som lliures. I més endavant afegeix: la culpa d'un és la culpa de tots i ningú ho pot sofrir sense que sofreixi tothom.

Poc abans de les paraules citades anteriorment l'inspector havia remarcat la rellevància de la cadena d'esdeveniments:

Perquè el que li va passar llavors a Eva Smith potser va determinar el que li va passar després i el que li va passar després tal vegada la va conduir al suïcidi.

Priestley ja havia fet de les interconnexions entre les persones i els fets el tema central d'una peça anterior "He estat aquí abans" però el senyor Birling està excessivament satisfet de si mateix com perquè això li afecti. En lloc d'admetre la certesa dels fets que l'inspector explica, busca ansiós qual-sevol excusa per justificar-se: *algú va preparar aquest tipus de vaga perquè vingués i ens van aixecar la camisa. En aquesta ciutat hi ha persones que m'odien prou per fer-ho.*

Allò que veritablement importa senyor Birling és que el matrimoni consolidi la unió de l'empresa del seu futur gendre, Crofts Limited, amb el seu competidor més petit Birling & Company, formant així un poderós complex industrial per aconseguir *costos més baixos i preus més alts*. La teva bogeria, segons l'ambició empresari, un futur magnífic.

Parlo com a empresari viu i pràctic que sóc, i repeteixo que no pot ser, que hi hagi guerra. El món evoluciona tan de pressa que fa impossible una guerra. Mira com avancem. D'aquí a un any o dos tindrem avions que ens podran dur a tot arreu. I mira com progressen els automòbils... cada cop més grossos i més ràpids. I els vaixells. Fixa't, la setmana passada un bon amic meu va anar a veure aquest nou transatlàntic, el Titànic, que salpa la setmana entrant. Quaranta-sis mil vuit-centes tones..., això aviat és dit. Nova York en cinc dies. I tots els luxes, i insubmergible, absolutament insubmergible.

Aquells que parlen de possibilitat de guerra, segons Birling, "fan molt soroll per per res" però els espectadors de la representació saben que la

humanitat era a punt de sofrir la guerra més espantosa viscuda fins llavors i que encara arribaria una altra de pitjor uns anys més tard; i també sabem com com descobrirà el mateix Birling poc després de dir aquestes paraules que el Titanic es va enfonsar en el viatge inaugural.

I que pensen, la resta de personatges? Sheila i Eric són els únics que perceben que hi ha alguna cosa estranya, alguna cosa d'ordre espiritual, en tot allò que està relacionat amb l'inspector. A poc a poc es va imposant la idea que la seva veu és la veu de la consciència. Priestley ho insinua en una de les primeres acotacions escèniques. La il·luminació, escriu, ha de ser de color rosat i íntim fins que arriba l'inspector, i després ha de ser més clara i intensa. Sheila és la primera que nota que l'inspector té un no se que d'insòlit quan diu: *a vostè no l' entenc* i ell li contesta *no en té cap necessitat*. Després que l'inspector hagi marxat Sheila reconeix que era un home una mica curiós "*en cap moment no m'ha semblat un inspector de policia convencional*". El seu pare, naturalment, no la interpreta bé. Ella també troba que el seu visitant era una mica curiós però no pels mateixos motius que la seva filla.

En més d'un sentit estem davant d'una obra pessimista. Els pares són persones satisfetes i insensibles, i és evident que no es pot esperar que millorni. Però hi ha un bri d'esperança en les reaccions de la generació més jove. És evident que tant a Sheila com Eric els afecten les revelacions de l'inspector i estan disposats a reconèixer la seva culpabilitat Eric, molt abans de saber qui era la noia ja havia quedat horroritzat per com l'havia tractat el seu pare. L'inspector mateix reconeix que els joves són més impressionables. La certesa d'aquesta afirmació es fa evident quan inspector ha marxat i Sheila i

Eric expliquen als seus pares que ni volen ni poden fugir de la seva responsabilitat davant de la tràgica mort de la noia, pare i fill es barallen a crits, encara que la preocupació principal del senyor Birling no és altra que recuperar els diners que li ha robat el seu fill i evitar l'escàndol. Gerald, però, acaba amb la disputa quan comunica que sospita que l'inspector Goole no és qui diu ser, sinó un impostor. La tensió llavors es relaxa i tots els personatges, excepte Eric i Sheila, veuen com s'esvaeix la seva consciència de culpabilitat. El vell ordre social hipòcrita sembla que s'ha restablert i, en

aparença, la peça s'acaba. Però no és així, perquè de sobte sona el telèfon i algú comunica la família que una noia s'ha suïcidat i que en poc temps rebran la visita a inspecció per fer

unes quantes preguntes. Segurament és un dels finals més punxants de tota la història del teatre. És absolutament inesperat, però també, gràcies a l'habilitat del dramaturg, perfectament creïble. L'acció de l'obra transcorre en un corrent temporal diferent de la qual habitualment considerem la realitat. La particular teoria del temps de Priestley possibilita aquesta anticipació dels fets. Tant si l'espectador creu en la seva 'existència com si no, la veritat és que aquesta possibilitat forma part de l'univers dramàtic de Priestley.

La visita d'un inspecció, per tant, acaba tal com havia començat i l'acció és circular. És interessant recordar que la seva primera obra dramàtica "cançonada perillosa" utilitzava el mateix recurs dramàtic. I la seva novel·la més

popular “els bons companys” també acaba de la mateixa manera que comença.

Com en tota obra magistral, “Truca un Inspector” deixa sense resoldre algunes qüestions i la que ens fem a propòsit de la circularitat del drama és si el desenllaç ens està suggerint que els personatges disposen o no d'una segona oportunitat oportunitat per corregir els seus errors.

(De la introducció de John Atkins)

Tenim coneixement de que aquesta obra ha esta representada, el menys, en dues ocasions a Igualada per grups Amateurs: L'any 1965 per el Grup Amics del Teatre d'Hostalets de Pierola i a l'any 2003 per el grup Greta & Aurora al Tatre de l'Aurora.